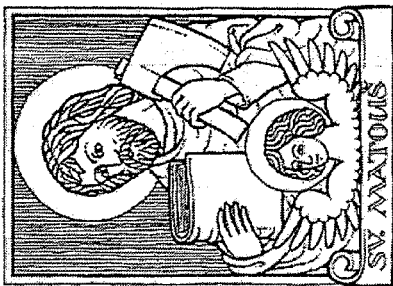

MATOUŠ

ČÍSLO 67

Postní doba 2010.

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného.

ÚČEL POSTU

Můžeme se postit, když potřebujeme Boží zásah v nějaké konkrétní krizi nebo když se objevil nějaký hrozný problém. Jiným důvodem je přímluva a modlitba za druhé (např. za nevěřící příbuzné).

Je dobré si napsat seznam, za co se postíte, a připsat datum.

S úžasem shledávám, na jak mnoho věcí, za něž jsem se postil, Bůh odpověděl.

Derek Prince, „Jak se úspěšně postit“, Logos 1990.

MARIA

Kristus zanechal na tomto světě nejzřetelnější stopy v životě Mariině. Proto, abychom přišli Pánu na stopu, musíme jít k Marii.

Maria není ničím kvůli sobě samé, ale vším v Kristu. Proto je tou nejbezpečnější cestou ke Kristu.

Kardinál Joachim Meisner

Vzorem, jak uctívat Boha, je pro celou církev Maria. Je proto také samozřejmě učitelkou zbožnosti pro jednotlivé křesťany. Křesťané k ní začali záhy vzhlížet, aby podobně jako ona proměnili svůj život v oběť Bohu a v oslavu Boha.

Papež Pavel VI., *Marialis cultus*, čl.21

Přehled bohoslužeb:

Fryšava:

Neděle 8:45 hod.

Středa 18:00 hod. dětská

Pátek 18:00 hod.

Sněžné:

Neděle 10:30 hod.

Čtvrtek 18:00 hod. dětská

Krásné:

Sobota 17:00 hod.

SPÁLIT SVĚ MASKY

Jedním z úkolů, které přináší postní doba, je „zajet na hlubinu“, netekat po povrchu života, hledat to místo uvnitř nás, kde je nám Bůh – jak učil sv. Augustin – bližší než jsme my sami sobě. Právě Augustin ukázal, že sebezpoznání a poznání Boha nelze od sebe oddělit.

Ježíš šel na poušť, jako činili někteří proroci před ním a jiní lidé víry ve staletích po něm, včetně naší doby. Duchovní člověk nejde na poušť proto, „aby tam měl klid“. Duchovně zkušeni lidé vždy věděli, že poušť je spíše místo obývané démony. Přišli tam, aby s duchy zla takřkajíc „bojovali na jejich vlastním hřišti“. V tichu pouště, v mlčení, v samotě, v postu se totiž někdy uvnitř člověka rozezní i věci, které až dosud úspěšně přehlušoval a vytěšňoval. Dokáže tam pak zpravidla pozorněji posoudit i to, co přichází „zvencíč“, a také to, co si přinesl ve svých vzpomínkách. Ani my – zejména v době postní – neutíkejme před tím, co se ozývá v nás a kolem nás.

Doba postní je dobou pravdy. Je to čas vykročení k celistvosti: odvaha vidět i na sobě samých to, co bychom rádi přehlédli, co si často nejsme ochotni a schopni přiznat: svou stinnou stránku. Nejen své hříchy ve smyslu mravních selhání, ale i svá zanedbání, své dluhy. K opravdovému sebezpoznání a pokání patří odhodlání dívat se na sebe s neúprosnou pravdivostí. Masky patří k masopustu, k postu patří odvaha masky sejmut – vždycky jednou přijde konec maškarády. Když jsou všechny převleky spáleny, zůstává jen hrstka popela.

Dobu postní zahajujeme udělováním popelce, které v minulosti vždy doprovázela věta: „Pamatuj, že jsi prach a v prach se obrátíš“. Vzpomínám přítom na slova rabína, který radil svým žákům: „V

jedné kapse noste napsanou větu „Jsi prach a popel“ – a v druhé: „Kvůli tobě byl svět stvořen“. Jedno i druhé je totiž pravda – ale jedno není pravda bez druhého.“ Poselství víry, založené na Bibli je zvěst o paradoxní povaze lidské existence. Pravda o člověku, životě i Bohu má povahu paradoxu. Otec Josef Zvěřina, velký učitel víry naší generace, nám kladl na srdce: základní princip katolicity je „nejen, ale i“.

„V tomto duchu dodejme, že Bůh nesídlí jen uvnitř nás, a že ono hledání Boha v nitru má rovněž svá úskalí a své meze. Bůh je také ten „zcela jiný“ – a Boží tvář nejlépe nalezneme v tváři druhého – cizince, zejména v tváři těch, kdo potřebují naši pomoc.

Jedním z úkolů doby postní je učit neklopit oči před zrakem trpících. Je jich v našem světě stále víc. Často uhýbáme zrakem ne proto, že bychom byli sobectí a necitliví, ale také z rozpaků, z jakéhosi studu nad vlastní zajištěností a neschopností najít řešení na tolik bídy – a nejen materiální bídy – kolem nás. Ale i když nemůžeme být řešiteli života druhých a zachránci celého světa, i když nemáme sílu stále se dívat na reálné utrpení – a raději se znecitlivujeme stále většími dávkami násilí a utrpení ve světě na obrazovkách – , přece alespoň v postní době neodvracejme oči od lidské bídy a nepřestaňme se ptát, co je alespoň minimum, které můžeme učinit.

Když se o Popelčín středě dotýkám posvěceného popela, vždycky se mi maně vrací onen ořesný obraz, který jakoby temně předznamenal naše nové milénium: neposvěceným, krví zbroceným prachem a popelem pokryté ulice a tváře lidí na Manhattanu 11. září 2001. Uhýbáme-li očima před utrpením našeho světa, když nejsme ochotni si sami posypat hlavu popelem a probudit se z iluzí o vlastní nevinnosti, tím spíše zlo, přesahující dnes všechny hranice států a kultur a i všechny hranice představitelného, nás dřív nebo později umaže – anebo smaže ze světa. „Změňte smýšlení“ – říká nám Ježíšovými slovy doba postní: teď je příhodný čas.

Prof. Tomáš Halík, ve Zpravodaji pražské arcidiecese č.2.

PROČ STÁLE ČÍST PÍSMO

Protože víra je ze slyšení Božího slova (srov. Řím 10,17), ono víru probouzí i oživuje. Už Mojžíš říká Izraelitům: „Není to pro vás

slovo bezvýznamné, neboť je vašim životem!“ (Dt 32,47). Mrtvol a neprobuzených lidí je v církvi až dost. Chceme-li mít v sobě Boží život, je třeba se žít Božím slovem.

Nedávno mi jeden známý kněz vykládal, že chtěl zavést ve společenství laiků modlitbu nad Božím slovem. Večer mu ale jeden z nich přišel domluvit: „Pane faráři, to nám prosím nezavádějte, my nejsme jehovistí!“

S přístupem k Božímu slovu zřejmě zápolili i v prvokřesťanských dobách. Jan Zlatoustý kdesi domlouvá svým ovečkám: „Některí z vás říkají: Já přece nejsem mnich!... Ale právě v tom se mýlíte, když si myslíte, že Písmo svaté se týká pouze mnichů, zatímco ono je ještě potřebnější pro vás, pro věřící žijící mimo klášter, uprostřed světa.

Existuje však ještě něco závažnějšího a horšího než nečíst Písmo: domnívat se, že jeho četba je vlastně zbytečná a neužitečná.“

MANA

My jsme někdy ze slova Božího udělali něco na zpestření našeho náboženského života, něco tak trochu navíc: něco jako hezký citát na vánoční pohlednici, perličku na povzbuzení v dopise... Ale Slovo je chlebem života, není to zákusek. Je základním pokrmem Božího života v nás, jak zopakoval Ježíš pokušíte-li na poušti: „Nejen chlebem živ je člověk, ale každým slovem, které vychází z Božích úst“ (srov. Mt 4,4; Dt 8,3). A pokud se dlouhodobě živíme něčím jiným, není divu, že jsme duchovně podvyživení anebo je nám dokonce špatně.

Jeden kněz doznal: „Já jsem si myslel, že když jsem v semináři dvakrát přečetl celé Písmo, že mi to vystačí na celý život. A zjistil jsem, že nevystačí.“ Nemusíme dělat všichni stejné chyby. Tak jako Hospodin dával Izraelitům manu na každý den a nešlo si ji nasbírat do zásoby, ani Písmo si nelze načíst do zásoby; je třeba se jím sytit každý den nově.

NESEJTE DO TRNÍ

Když Ježíš mluvil o sobě jako o rozséváči a přirovnává Boží slovo k semeni, jde mu hlavně o dobrou přípravu půdy – aby naše srdce byla pro Slovo připravená. Písmo nejsou noviny, na četbu Slova je třeba se připravit. U proroka Jeremiáše čtete: „Zorejte si úhor a nerozsévejte do trní“ (Jer 4,3).

Ježíš sám vysvětluje, co je tím trním, do kterého nemáme zasévat: časné starosti, vábivost majetku a chtivost věcí (srov. Mt 13,22). Naše srdce ale nemusí být vždycky zatížené jen nestřídmostí. Někdy je zatížené také smutkem a bolestí. A někdy jsou to i seriozní starosti, které brání, aby do něj Boží slovo zapadlo a přineslo úrodu. Jak může přijít slovo Boží do obsazeného srdce? Proto je tak důležité to trní nejprve odstranit.

Každá modlitba naslouchání Slovu začíná tím, že Pánu prostě vydám do jeho milosrdenství to, co mě zatěžuje a zaměštrává natolik, že bych neslyšel, a co mi možná brání v rozhledu na věci podstatnější. Nenamená to, že mne tyto věci nezajímají, ale možná mi brání v rozhledu na věci podstatnější.

„ JEŽÍŠ, JDE KOLEM

„Bůh existuje, já jsem se s ním setkal“ – nazval André Frossard svou knihu, která měla v křesťanském světě velký ohlas. Je ale vůbec možné setkat se s Bohem? Zdá se, že v evangeliích se to dělo dost často, i když také dost nečekaně. Ale Písma nejsou jen vzpomínkou na zašlé časy, jsou o Bohu a o nás, o našem životě s Bohem teď, dnes. Jan Křtítel „pohlédl na Ježíše, jak jde kolem a řekl: „Hle, Beránek Boží!“ (Jan 1,36).

Ježíš prochází kolem... Jsou situace, kdy Ježíš je tak blízko, a my ho nevidíme. Chvilé milosti, které promarmíme, protože jsme si ho představovali nějak jinak, měli jsme jiná očekávání.

„Bojím se Ježíše, který jde kolem jen tak,“ volá Augustin v jednom ze svých kázání. Ano, bojím se Ježíše, kterého bych nechal jen tak přejít kolem bez povšimnutí, zabrán do svých záležitostí – nebo dokonce do rozmlouvání o něm, do práce pro něj; Ježíše, kterého bych vyslechl jako Emaužtí, ale nepozval jej dál.

LITERA ZABÍJÍ, ALE DUCH OŽIVUJE

Pouhým lidským rozumem nelze vnitřní smysl Písma uchopit. Bez Ducha svatého slovo Boží nemůže zasáhnout naše srdce a nemůže nám dát životodárnou sílu. Sama litera slova může dokonce zabíjet. Bible se stala podkladem pro vznik mnoha sekt a zdánlivě i zdůvodněním náboženského násilí. Ostatně víme, že i d'ábel ji umí nazpaměť (srov. Lk 4). Jestliže slovo Písma není ožívováno Duchem Božím, může se stát nebezpečnou zbraní.

Proto je nutné číst Písmo svaté „v tom Duchu, ve kterém bylo napsáno“.

Než začneme Slovo číst, vzývejme tedy pokorně Ducha svatého, kterého Pán slíbil všem, kdo o něj prosí. Duch svatý odnímá závoj neporozumění (stov. 2Kor 3,15-17). Rehoř Veliký učí: „Tentýž Duch, který se dotkl duše proroka, se dotýká duše čtenáře. Proto je tak důležité prosit o Ducha.“

Konkrétně můžeme prosit: „Duchu svatý, přijď mi na pomoc! Otevři moje oči, otevři moje srdce! Pane, ať slyším! Prosim tě, dej mi porozumět tvému slovu.“

Vojtěch Kodet: UČEDNICTVÍ, Karmel. nakl. 2009.

ODCHÁZEJÍCÍ KARDINÁL VLK VARUJE:

„Hrozí nástup mohamedánství v Evropě.“

Podle církevního řádu se kardinál Vlk při svých pětasedmdesátinách vzdal svého úřadu a se svým odchodem do důchodu napevno počítal.

Vlk mluví o svých úspěších a neúspěších – například o stále nehotovém majetkovém vyrovnání církve se státem. Kardinál zároveň líčí své obavy z duchovního úpadku západu a zrychlujícího se pronikání islámu do tradičně křesťanské Evropy. Za potíže si Evropané mohou sami, když se postupně sekularizují a tím se vzdávají svých duchovních a morálních základů. Evropa bude pykat za opuštění svých duchovních základů. Je poslední období, které nepotrvá desítky let, kdy snad ještě má šanci s tím něco udělat,“ varuje kardinál.

Islám podle Vlka nedokázal v minulosti dobýt Evropu pomocí zbraní. „Tehdy je, křesťané přemohli. Dnes, kdy se bojuje zbraněmi „duchovními“, které Evropa nemá a muslimové jsou jimi dokonale vyzbrojeni, je pád Evropy hrozící.“ dodává Vlk. Muslimové se zatím podle něj v Evropě šíří především díky přistěhovalectví a vysoké porodnosti u této náboženské menšiny. V budoucnu může přijít i vlna konverze k islámu.“

Za úspěchy, kterých arcidieceze dosáhla pod jeho vedením považuje zapojování laiků do života církve, rozvoj komunitních center či práci arcidiecezní charity. Mezi resty počítá neúspěšný spor

se státem o svatého Víta a dlouhodobý nedostatek kněží či pomalou obnovu farností.

Lidové noviny 6.1.2009.

JE ISLÁMSKLÝ SVĚT JEN JEDEŇ?

„Islám má krvavé hranice,“ napsal Samuel Huntington v roce 1993 v článku „Sřet civilizací“.

Tehdy se „islámský blok“, rozprostírající se od Maghribu po Východní Indii (nebo ještě lépe po Indonésii), zdál více než věrohodný. Na Balkáně šli ortodoxní Srbové po krku. Bosňanům a později kosovským Albáncům. V Africe byli muslimové zapojeni do různých šarvátek s křesťany – v Nigerii, Sudánu a Etiopii. Na Kavkaze probíhala mohutná válka mezi ortodoxními Rusy s muslimskými Čečenci, mezi křesťanskými Armény s muslimskými Azerbájdžánci. K násilným nepokojům docházelo i mezi ortodoxními Osetinci a muslimskými Inguši.

Na Blízkém východě zasahovalo na půl milionu amerických vojáků, Izrael přetrpěl několik let první palestinské intifády, jež brzy po falešném mírovém procesu vedla k intifádě druhé – ještě krvavější. Pakistán a Indie byly mezi sebou na nože kvůli Kašmiru, v samotné Indii panovalo napětí mezi hinduistickou většinou a muslimskou menšinou.

To vše představovalo část mozaiky sahající od dob bitvy u Poitiers v roce 732, kdy Karel Martel zastavil postup Arabů, a zachránil tak Evropu a její křesťanství.

Protiamerické nálady v muslimském (arabském) světě jsou dodnes na vzestupu. Vzrůstala i aktivita teroristů proti americkým cílům.

V Turecku „míra americké oblíbenosti“ z 52 procent v roce 1999 klesla na 12 procent v roce 2008. Tato zjištění jsou o to více zarážející, že Spojené státy Indonésii v roce 2004, po zásahu ničivou vlnou tsunami, poskytly ohromnou humanitární pomoc.

Fenomén „muslimské zuřivosti“ není namířen jen proti Spojeným státům. Je patrný i v zemích s rozdílnou zahraniční politikou: ve Španělsku, Nizozemí, Velké Británii, Francii a Německu. I zde přispívají teroristická spiknutí, útoky, vraždy a masové nepokoje k prohlubování propastí mezi rozhořčenou a často

radikalizovanou muslimskou menšinou a společností okolo ní. Dokonce i v „neškodné“ Belgii, jež muslimy vždy důsledně respektovala a jejíž vláda byla v kritice americké intervence v Iráku nejvíce slyšet, se celé bruselské předměstí stalo „lhní pro tisíce kandidátů džihádu“.

Navzdory tomu všemu však nelze většinu světových konfliktů charakterizovat jako boj mezi jednotlivými civilizacemi. Dochází k boji především uvnitř nich. A v muslimské světě je to viditelné nejvíce.

Války, které jítí především muslimský svět, jsou v centru a staví muslimy proti muslimům. V Libanonu proběhly krvavé střety mezi šiity, sunnity a drúzy. V roce 2007 musela libanonská vláda vyslat do palestinských uprchlických táborů armádu, aby potlačila vzburou financované teroristickou skupinou ze Syriie.

Saudská Arabie je už šest lety vystavena útokům al-Káidy. V muslimském světě bylo po druhé světové válce zavražděno přes sto prominentních osob v čele státu.

Dlouhou historii násilí je možné vysvětlit několika faktory. Neexistuje zde demokracie, což znemožňuje nenásilné střídání vlády – a nesouhlas se odsouvá do měšit. Kletba jménem ropa umožňuje státům, jakým byl například Saddamův Irák, financovat drahé války, udržovat rozsáhlou byrokracii a zamezovat modernizaci. V arabské společnosti je silně zakořeněná i kmenová organizace příbuzenstva, klade důraz na rodinnou čest, podezřívavost vůči každému, kdo není členem klanu. Důležitou roli hrála rovněž samotná historie islámu, jež z vojenského dobývání učinila přednost.

Kolaps Sovětského svazu a bývalé Jugoslávie měl důsledek: přepsal mapu muslimského světa. Po Sovětském svazu zbyly nezávislé republiky. Hnutí v Čechensku a v Bosně získala muslimské zabarvení.

Úpadek al-Káidy nabízí miniportrét civilizace, která se nepřetržitě hrouť sama na sebe. Jde o hnutí, pro něž je sebevražda, destrukce sebe sama, vrcholným sebeprosazením. Hnutí, které se považuje za předvoj islámu, ukazující cestu ke skutečné muslimské společnosti, a přitom v permanentní válce s muslimskými společnostmi, v nichž působí.

Hovořit o islámské civilizaci je chybné. Existuje spíš muslimský svět. Dřív se kauzy a konflikty muslimů přelévaly pouze do

neislámského světa. Dnes jde o konflikty vnitřní povahy. A nejsou výrazem střetu civilizací jako spíš nepokoje v jedné z nich.

Bret Stephens

ODPUŠTĚNÍ

Na stěně před mým pracovním stolem v Praze visí velký obraz, na němž vzkríšený Kristus ukazuje ohromné dlaně poznamenané hřeby kříže, přičemž tkanivem jeho pláště prosvítá rána v boku. I zde v poutevně je přede mnou reprodukce obrazu s podobným námětem; eucharistie na oltáři – což neodkazuje i ona ke stejnému tajemství Chleba, *lámaného* pro vyhládlé poutníky?

Když vzkríšený, smrti změněný Ježíš poprvé přišel do kruhu svých učedníků, (tehdy, jak psáno, Tomáš s nimi nebyl), když jim poprvé ukázal své rány a legitimoval se jimi coby průkazem své totožnosti, přišel, aby jim přinesl veliký dar: *ducha odpuštění*.

„Janovské Letnice“, jak někteří nazývají tuto scénu předání Ducha v Janově evangeliu, nabízejí *jazyk odpuštění*.

Možná že to, co učedníky na Vzkríšeném nejvíce šokovalo, nebylo zjištění, že ten, jehož měli za mrtvého, žije – takových scén je v Bibli vícero. I oni byli přednedávnem svědky vyvolání Lazara z hrobu. Možná, že to vskutku radikálně nové na tomto příchodu Mesiáše z temnoty utrpení a z rukou nepřátele spočívá především v tom, že *nepřichází jako mstítel, nýbrž jako Odpuštějící*.

Jedno z posledních podobností, které Ježíš vyprávěl svým učedníkům, má možná klíčový charakter coby hádanka, co přijde potom, po Ježíšově smrti. Je to podobnoství o zlých vinařích.

Pán, který *odcestoval*, posílá k zvičilým nájemcům své vinice jednoho služebníka za druhým – a nakonec vlastního syna. Avšak vinaři, zaslepeni touhou po zisku a pošetile předpokládající, že vraždou dědice získají pánův majetek definitivně do vlastních rukou, ho zabijí. Co udělá Pán s těmi vinaři?

Dva evangelisté vkládají do něj celkem logickou a pochopitelně očekávanou odpověď, totiž že je *tvrdě ztrestá*. A jeden z evangelistů, Matouš, ji nechává zaznít jen z úst učedníků. Ježíš sám na ni přímo neodpovídá.

Teprve Vzkříšení přináší učedníkům šokující odpověď, nečekané řešení tajemky onoho příběhu a překvapující vyústění tajemství Velikonoc. *Bůh se nemstí. Ježíš přináší pokoj, Ducha odpouštění. Jeho probodená dlaň je vztažena proti plameni pomsty a násilí a říká: Už dost!*

Kdyby se učedníci nebyli rozutekli, kdyby měli odvahu vytrvat pod křížem jako ženy a Jan, slyšeli by zřetelný náznak tohoto konce příběhu už z kříže: Otče, odpusť jim, neboť nevědí, co činí.

Ježíš tu nemluví jako naivní všomlouvající dobráček, který by nevěděl, jak černá je zloba těch, kteří ho velmi vědomě a cílevědomě dostali na kříž. Oni vědí, co *chtějí*, - a přece jim uniká poslední smysl toho, co *činí*.

Ježíš vkládá jejich čin do kontextu, který vidí a naplňuje ten, který je *nad nimi*. Jen z onoho bolestného nadhledu z kříže a jen z perspektivy, z níž se na Synovu oběť dívá Otec, je možné zahlédnout nejvlastnější smysl velikončního dramatu.

Nevědí, co ve skutečnosti činí. Jsou nevědomými spolupracovníky na něčem, čemu nemohou rozumět, - na ději, který *silou odpouštění nastavuje mechanismus pomsty a násilí*.

Ježíšovi nepřátelé a vrazi tak přikládají dříví do ohně, který už nebude pálit a ničit, nýbrž naopak poskytne světlo, v němž bude možné najít cestu z noci nenávisti. Ruce, které „zli vinaři“ přibíjejí na kříž, nebudou pomstěny, jak očekávali posluchači Ježíšovy hádanky, tyto ruce, probodené na kříži, přinesou zcela šokující poselství Pána vinice. Namísto Boha, který odesťoval, přichází znovu *dědic* a říká: Už dost! Ve světě je už dost hříchů, které neuzdraveny volají po pomstě a po dalším a dalším násilí. A proto já vám říkám něco, co v tomto světě násilí ještě lidské uši neslyšely a co na mysl lidskou, zatemněnou touhou po odplatě, ještě nevstoupilo. Naléhavě vás volám k dílu uzdravování, odpouštění: *Komu hříchy odpustíte, tomu budou odpuštěny. Komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou*. Což jste neviděli na kříži, kam až mohou vést hříchy, které nejsou odpuštěny, zloba, která není uzdravena, násilí, které není zastaveno *silou toho, kdo ránu přijme, ale už ji nepošle dál?*

Taková slova lámou brány pekla.

Čtyřicet dní ukazuje Ježíš své rány a učí učedníky umění nesplácet zlo zlem. A pak, v den Nanebevstoupení, i on tajemně mizí, „k tomu, který odesťoval“. Teď i on nám ponechává dějiny jako volný prostor, v němž máme osvědčit, co jsme se od něho naučili. Teď jsme my *dědci*, teď jsme my správci vinice.

Při pohledu zpátky do našich křesťanských dějin musíme doznat, že jsme mnohdy spíše než Syna napodobovali ony zlé vinaře, kteří kamenovali, tloukli a zabíjeli proroky, kteří k nim byli poslání. Právě proto „papeži milenia“, Janu Pavlu II., tolik záleželo na *uzdravení jizev minulosti*, právě proto odvážně otvíral temné stránky historie před zraky světa a nakonec poprosil veřejně před křížem Boha i lidi, aby církví odpustili všechny zločiny, které spáchala a k nimž se nyní doznává. I my se cítíme zavázáni stále znovu odpouštět všem, kteří se provinili proti nám.

Je naděje, že příběh dějin dosud pokračuje. Je jistá naděje v tom, že se lidstvo dosud nezničilo, ačkoliv k tomu má efektivnější, rychlejší a dostupnější prostředky než kdykoliv předtím. Je jisté povzbuzení v tom, že bránu milenia otevřel muž se stigmatizovanými rukama a vyzval nás vejít v ducha odpouštění - neboť jen tak můžeme *překročit práh naděje*.

Tomáš Halík: Dotkni se ran.

Nakladatelství Lidové noviny.

DŮM LÉČBY BOLESTI

Dům léčby bolesti s hospicem sv. Josefa v Rajhradě je nestátním neziskovým zařízením, jehož zřizovatel je Diecézní charita Brno a provozovatelem Oblastní charita Rajhrad. Je určena pro péči o nevyléčitelně chronicky nemocné, a to v různých stádiích jejich onemocnění. K přijetí do hospice je třeba zaslat žádost vyplněnou ošetřujícím lékařem, jejíž součástí je svobodný informovaný souhlas pacienta.

Cílem práce hospicového týmu je paliativní péče, v rámci celostního přístupu k nemocným poskytovaná týmem, jehož součástí jsou lékaři, zdravotní sestry, ošetrovatelky a pečovatelky, psychologové, duchovní, pastorační asistentka, sociální a rehabilitační pracovníce, dobrovolníci a blízcí nemocného. Lékařská péče funguje trvale, tedy 24 hodin denně. V současné době jsou

indikační kritéria stanovena ve snaze systematicky rozšířit péči o skupinu neonkologicky nevléčitelně nemocných:

Nemocní v režimu specializované paliativní péče (nevléčitelně nemocní s prognózou posledních 3-6 měsíců života). Zde je pravidlem příjem nemocného okamžitě dle jeho potřeb a možností lůžkového fondu (50 lůžek).

Nemocní v odlehčovací péči = chronicky nemocní v domácí péči, ve stabilizovaném stavu, kde pečovatel musí přerušit péči ze zdravotních, osobních důvodů (péče na 1-2, maximálně 3 měsíce, předem je dáno, kdo péči po uplynutí doby převezme), účelem je udržení stávajícího stavu nemocného pomocí komplexní ošetrovatelské a psychosociální péče. Pro tyto nemocné je standardní 10% lůžkového fondu. V rámci odlehčovacích služeb je klientům a jejich rodinám nabízena pomoc při řešení sociálních otázek, např. vyřízení příspěvku na péči a další poradenství.

Nemocní v diagnostickém pobytu = chronicky nevléčitelně nemocní, u nichž není aktuálně jasný přerod do terminální fáze onemocnění a nelze vyloučit vývoj k terminální péči (příjetí na cca 1 měsíc a poté zhodnocení stavu, buď pokračování v péči při přechodu do paliativního režimu, nebo přechod do standardního režimu a dořešení sociální problematiky, nejlépe návratem do domácího prostředí klienta.

Hospic sv. Josefa je charitní zařízení, poskytuje však péči nemocným bez rozdílu vyznání a respektuje jeho eventuální zvláštnosti víry. Duchovní potřeby klienta uspokojí přítomnost duchovního. Klientovi jiného vyznání zajistíme kontakt s duchovním dané víry. V poslední etapě života se i ateista ptá po smyslu života a po tom, co se stane s jeho tělem a duší po smrti, a přeje si rozhovor na toto téma. Kaple v hospici je otevřena po celý den, chvíle klidu na přemýšlení tu vyhledávají i nevěřící.

.....
Matouš: farní občasník, pro vnitřní potřebu vydává farnost Fryšava